

I

En,
två,
tre,
fyr.

I sina prydliga svarta kostymer går Brian Epstein och hans assistent Alistar Taylor de 18 branta trappstegen ner till den svettiga källaren på Matthew Street. Brian beskriver den som ”lika svart som en djup grav, fuktig och unken”. Han ångrar redan att han har gått dit. Både han och Taylor hade hellre njutit av en klassisk konsert på Liverpool Philharmonic, men nyfikenheten blev för stor. Fyra unga musiker släntrar in på scenen. Brian känner igen dem från skivaffären som familjen äger och han driver: det är de där killarna som hänger i båsen, lyssnar på de senaste skivorna och snackar med tjejerna utan minsta avsikt att faktiskt köpa en skiva.

Mellan låtarna börjar de tre slynglarna med gitarrer skrika och svära, vända ryggen åt publiken och låtsas slå varandra. Taylor noterar Brians fascinerade blick. Själv upplever han det som en av de mest omskakande stunderna i sitt liv – ”det var som om någon hade klippt till en” – och han är ganska säker på att Brian känner detsamma.

”De är ju FÖRFÄRLIGA”, säger Taylor efter spelningen.

”De ÄR förfärliga”, håller Brian med. ”Men samtidigt fantastiska. Vi går dit och säger hej.”

George är den förste i Beatles som ser att det är mannen från skivaffären som närmar sig.

”Nämen, hej”, säger han. ”Vad får mr Epstein att titta förbi?”

2

Andra band hade en förgrundsfigur, vilket betydde att någon redan hade bestämt vem som skulle vara din favorit. Ingen skulle till exempel välja Hank Marvin före Cliff Richard eller Mike Smith före Dave Clark.

Men med Beatles kunde man välja. Du måste själv hitta din favoritbeatle och den du valde sa mycket om vem du själv var. För ett amerikanskt fan som Carolyn See var det ”Paul för dem som drogs åt lite androgyn skönhet; John för dem som uppskattade intellekt och humor; George för att han hade den där svårbeskrivna egenskapen vi senare skulle identifiera som andlighet; och så Ringo, alla klantars skyddshelgon”.

I Liverpool hade tolvåriga Linda Grant Ringo som favorit ”av skäl jag inte riktigt förstår”. ”Det fanns”, minns hon, ”en riktigt prätigtig typ på skolan som gillade Paul. George verkade lite intetsägende. John kändes för svåråtkomlig och lite skrämmande.”

Ringo var beatlen för tjejer med lite mindre framåtanda. Att välja honom som favorit tydde istället på en smula realism. Man kunde utgå från att de andra i bandet redan var upptagna, men du skulle kunna ha en liten chans på trummisen. ”Om någon frågade mig vem som var min favorit, svarade jag alltid: ’Äh, jag gillar Ringo’, minns Fran Lebowitz, som växte upp i New Jersey. ”Jag gillade Ringo Starrs personlighet – och gör det fortfarande. Han var förstås inte favoriten bland tjejerna

på min skola, det var Paul McCartney med bred marginal. Han var den sötaste beatlen. Så att välja Ringo Starr var troligen ett sätt att gå emot strömmen.”

Helen Shapiro var bara 16 år, men redan en stor stjärna när The Beatles turnerade som ett av hennes förband i början av 1963. Precis som alla andra tjejer hade hon sin favorit. ”John var gift, men ingen kände till det vid den tiden, så i likhet med tusentals andra tjejer var jag förälskad i honom ... George var den mest allvarliga i bandet. Han brukade ibland prata om vad han skulle göra när han blev rik och försökte pumpa mig på sånt som hade med ekonomi att göra. Jag kunde knappast hjälpa honom, för vid den tiden var jag fortfarande helt ointresserad av pengar. Paul var deras talesman. Ringo var den tystlåtna.”

Pattie Boyd mötte de fyra beatlarna sedan hon fått rollen som en av skolflickorna i *A Hard Day's Night*. ”Det första intrycket var att John verkade mer cynisk och framfusig än de andra, Ringo var lättast att tycka om, Paul var söt, men George med sin sammetsbruna ögon och sitt mörkt kastanjebruna hår var den snyggaste mannen jag hade sett.” Till skillnad från miljoner andra fans kunde Patti gå ett steg till med sitt val. Hon gifte sig med honom.

Det fanns en beatle för varje smak. Som fan uttryckte du din egen personlighet genom att välja en före de andra. Var och en personifierade ett eget element: John var eld, Paul vatten, George luft och Ringo jord. Till och med deras kompisar brukade beskriva dem i skarpt kontrasterande karaktärer; lite som ett av skämten om engelsmannen, walesaren, irländaren och skotten. Carolyn See noterade att de i *A Hard Day's Night* spelade sina olika karaktärer; ”älskvärda Paul, roliga John, eftertänksamma George och knasiga Ringo”.

Skådespelaren Victor Spinetti berättade en gång hur han fick influensa och blev sängliggande medan de filmade *Help!*

i Salzburg. ”The Beatles kom och besökte mig i mitt hotellrum. George Harrison var först. Han knackade, kom in och sa: ’Jag är här för att fluffa upp dina kuddar. När någon blir sängliggande måste de få sina kuddar uppfluffade.’ Sedan fluffade han upp kuddarna och gick. Därefter kom John Lennon, som marscherade fram och tillbaka medan han skrek ’*Sieg Heil, Schweinehund!* Doktorerna är här. De har kommit för att experimentera på dig. *Sieg Heil! Heil Hitler!*’ Och så gick han. Sedan kom Ringo in, satte sig ner på sängkanten, tog upp en hotellmeny och började läsa ur den som för ett barn. ’Det var en gång tre björnar, Mamma björn, Pappa björn och Lilla björn.’ Och så gick han. Paul öppnade dörren några centimeter och frågade: ’Smittar det?’ ’Ja’, sa jag, varpå han stängde dörren och försvann.” Paul var som vanligt den pragmatiska. Han visste att om han eller de andra också skulle få influensa hade det inte blivit något filmat.

Genom att arbeta med Brian Epstein såg Alistair Taylor hur de olika Beatlesmedlemmarna hanterade sina inkomster. ”Varje månad brukade Brian sammanställa en ekonomirapport till var och en, allt noggrant redovisat i minsta detalj och överlämnat till var och en i ett igenklistrat brunt affärskuvert. De reagerade väldigt olika. John brukade omedelbart knyckla ihop det och stoppa ner det i fickan. George kastade kanske ett öga på det. Ringo begrep definitivt inget av det och slösade ingen tid på att försöka förstå. Paul öppnade det försiktigt och satt sedan i hörnet av kontoret medan han noggrant gick igenom allt i flera timmar.”

Med åren blev skillnaderna i deras personligheter tydligare. Det var som om vinden hade vänt och alla hade blivit kvar med den grimas de gjorde senast. När han ombads komma med idéer till kända personer att ha med på *Sgt Pepper*-omslaget föreslog George några indiska gurus, medan Paul valde en bred skara kulturpersonligheter från Stockhausen till Fred Astaire.

Johns förslag var mer makabra och udda: Markis de Sade, Edgar Allen Poe, Jesus, Hitler. Och Ringo sa helt enkelt att han köpte vad de andra föreslog.

Det var förstås kring Johns och Pauls olika personligheter som Beatles rörde sig. Deras inspelningstekniker Geoff Emerick noterade hur de två arbetade. ”Det är svårt att tänka sig två mer olika människor. Paul var noggrann och organiserad, han hade alltid med sig en anteckningsbok där han skrev ner texter och ackordbyten med sin prydliga handstil. John verkade däremot leva i ett ständigt kaos; han letade alltid efter små pappersbitar där han hade rafsats ner idéer i all hast. Paul var en naturlig kommunikatör; John hade svårt att förmedla sina idéer. Paul var diplomat; John en agitator. Paul talade mjukt och var nästan undantagslöst artig; John kunde vara gapig och direkt oförsämd. Paul var beredd att lägga timmar på att få något på plats; John var otålig och ville alltid vidare till nästa sak. Paul visste för det mesta vad han ville och var känslig för kritik; John var mer hårdhudad och öppen för vad andra hade att säga.”

John var hård på ytan, krävande och frän – men känslig inombords. Paul var smidig, vinnande och lätt att tycka om. Men det fanns de som spårade något medvetet och kanske till och med egennyttigt bakom Pauls charm. Beatles presschef Tony Barrow menade att ”John var den som förde mest oväsen, framförallt med Brian. Men det var för att Paul lät John göra grovjobbet när de hade en dispyt med Brian. Sedan avslutade Paul övertalningen. John fick ibland Brian att börja gråta, medan Paul på sitt mer politiska vis kunde använda en mjukare övertalningsmetod för att få sin vilja igenom. John kunde verka tuffare än han var. Han använde den lite hårdare ytan för att dölja en svag självkänsla ... Paul lovade människor allt möjligt; biljetter och presenter, vilket han sedan överlät till sådana som mig att ta hand om. Han ville framstå som god och hjälpsam,

men var bättre på att lova än att leverera. Han var en charmör och en pr-dröm, en mästare på imageskapande. Han är och var en renodlad artist, från benmärgen ut i fingertopparna. Han lever på publikens uppskattning.”

Paul var söt, noggrann, gladlynt, diplomatisk, energisk, melodisäker, inställsam, optimistisk, utåtriktad, glad, sentimental och omtänksam. John var kantig, slarvig, självömkande, besvärlig, lat, motstridig, otålig, sardonisk, pessimistisk, självcentrerad, tjurig, cool och brutal. Paul såg sig själv som älskvärd. John såg sig själv som omöjlig att älska.

Paul försökte en gång förklara hur de två hade blivit vad de var. ”Som en följd av sin uppväxt och labila familjesituation kände sig John tvungen att vara tuff och rolig, alltid beredd att mörka sina inre känslor, ge svar på tal eller slänga iväg ett vasst skämt. Medan jag med min ganska bekväma och mycket nordengelska uppväxt med familjeliv och stor släkt – ”Cup of tea, love?” – formades till en mer lättsam person med inställningen att vilja få människor att slappna av, prata med dem och vara trevlig – det är fint att vara trevlig ... Ingen kunde säga något som sårade mig på djupet. Men Johns pappa fanns inte med i bilden, så där kunde ju någon slänga ur sig: ’Var fan har du farsan, din skitunge?’ Och hans mamma bodde ihop med någon annan och det kallades ju att ’leva i synd’ på den tiden, så det var ytterligare enkla poänger mot honom. John hade mycket att försvara sig mot och det påverkade hans personlighet; han blev en person som alltid var på sin vakt ... Han hade massor av sådana komplex med sig från sin uppväxt.”

Den speciella styrkan i Beatles musik, dess magi och skönhet, kommer från att alla dessa motsatser blandades. Andra grupper var antingen råa eller reflekterande, nytänkande eller traditionella, allvarliga eller uppåt, folkliga, sexiga eller aggressiva. Men när du hör ett Beatlesalbum känns det som om allt

mänskligt liv finns inbakat där. Som John menade: när de skrev sina låtar tillsammans ”bidrog Paul med lätthet och optimism medan jag alltid gick efter det sorgsna, motstridiga, något med lite blues i sig”. Den fint balanserade förmågan att både stänga ute och locka in skapade en spänning som gjorde deras största musikaliska ögonblick så uttrycksfulla, både allmängiltiga och specifika på en och samma gång.

Till och med som tonåringar närmade de sig sitt låtskrivande med en målmedvetenhet som siktade högt. Paul kunde skolka från skolan och John hängde på hem till familjen McCartneys hus på Forthlin Road. Sedan öppnade Paul sin skolanteckningsbok med blå linjer på vitt papper och skrev ”Ännu en originallåt av Lennon/McCartney” på nästa tomma sida, varpå de båda började komponera en ny låt. När han tittade tillbaka på den tiden kunde Paul inte minnas någon låtskrivareftermiddag som inte resulterade i något. ”Vi fick alltid fram någonting ... Under alla de här åren gick vi aldrig ifrån en låtskrivarsession och sa: ’Skit också, idag kommer det inget.’”

Ibland var deras bidrag till samma låt så tydligt olika att de nästan verkade anspela på karikatyrerna av deras personligheter. Paul föreslår ”We can work it out” medan John omedelbart underminerar det med ”Life is very short”. Paul sjunger ”It’s getting better” medan John sticker in ”It can’t get much worse”. I ”A Day in the Life” är det den nyhetsslukande John som inte kan låta bli att skratta åt mannen som precis har kört ihjäl sig i en bil, medan den bekymmerslöse Paul vaknar, hoppar upp ur sängen och drar en kam genom håret.

Många av deras låtar har ljusa melodier till mörka texter, eller mörka melodier till ljusa texter. Texterna till ”Help!”, ”Run for Your Life”, ”Misery” och ”Maxwell’s Silver Hammer” handlar om depressioner och psykos, men melodierna går åt motsatt håll. Utan dragkampen mellan de två konkurrerande låtskrivarna saknar deras sololåtar ofta denna unika

dimension, där John lätt faller ner i självömkan medan Paul låter sin flamsigare sida ta överhanden.*

Efterhand som tiden gick minskade deras samarbete och de skrev fler och fler av sina låtar på egen hand. Men de fortsatte att drivas av en gemensam känsla av konkurrens som gjorde att båda sökte varandras bifall. ”Det var ett idealiskt samarbete”, skrev kritikern Ian MacDonald. ”De skrattade åt samma saker, tänkte lika snabbt, respekterade varandras talang och visste att den outtalade instinkten att överträffa och överraska varandra var avgörande för deras musiks fortsatta vitalitet.”

---

* 14 år efter Beatles uppbrott berättade Paul för Steve Grant på Time Out: ”Jag vet att jag har tappat skärpan ... Jag behöver en injektion utifrån, en stimulans som inte finns där längre. Och det kom från alla i Beatles – om inte Ringo eller George gillade något, så var det också rökt. Mina grejer har blivit lättare utan den där stimulansen utifrån, men å andra sidan har jag alltid känt mig mer hemma med kärlekslåtar och det lite storslagna.” Samtidigt var John fortsatt frustrerad över det relativa ointresset för hans låtar. ”Det kunde reta honom att Pauls låtar spelades in av andra i större utsträckning än hans egna”, berättade Yoko för Philip Norman 2008. ”Han kunde säga: ’De gör alltid covers av Pauls låtar – aldrig mina.’” 2019 log Paul när han berättade för BBC-journalisten Emily Maitlis hur sur John kunde bli när han kom in i hotellounger i New York och pianister omedelbart började spela ”Yesterday” för att smickra honom.

3

Slutet av november 1940

Mary Mohin är 30 år gammal och fortfarande ogift. Marys mamma dog 1919 när hon födde sitt femte barn, som också dog. Mary var tio år när det hände. Kanske är det denna tidiga tragedi som gör att hon bestämmer sig för att bli både barnmorska och sjuksköterska.

Jim McCartney är 38 år gammal och fortfarande ogift. Han var femte barnet, men bara det tredje att överleva efter två års ålder. Han slutade skolan strax före sin 14-årsdag och fick ett bra jobb på en bomullsagentur. Nu är han bomullsförsäljare med hyfsad lön. Hans stora passion är dock att spela trumpet med den egna orkestern på mellan sex till åtta medlemmar – Jim Mac's Band. De spelar alla aktuella danslåtar, Jims egen favorit är "I'll Build a Stairway to Paradise".

Eftersom han är döv på ena örat har Jim fått frisedel från krigstjänsten och istället placerats som en del av Liverpoolförorten Fazakerleys brandkår. Tyska bomber har regnat ner över Liverpool sedan augusti och i England är det bara London som har upplevt större förödelse.* På något sätt hjälper den torra Liverpoolhumorn stadens invånare igenom påfrestningarna. Borta i Arnold Grove får familjen Harrison sina fönster urblås-

---

* Över 4000 av Liverpools invånare dör under blitzen.

ta och deras skinnssoffa, som bara har använts vid speciella tillfällen, förstörs av det flygande glassplittret. ”Om jag hade vetat att det här skulle hända kunde vi ju ha suttit i den under alla dessa år”, kommenterar Mrs Harrison.

Mary bor med Jims syster Gin. Mary och Jim har känt varandra bra i några år nu, men ingen av dem har trott att de skulle bli förälskade i varandra.

(a)

I natt flyger nazityska bombplan där uppe. Gin och Mary besöker Jims mamma på Scargreen Avenue när sirenerna börjar tjuta, vilket gör att de måste stanna över natten. Medan bomberna faller sitter Jim och Mary och pratar i timmar. När ”faran över”-signalen hörs känner båda att de är som gjorda för varandra. Efter en kort förlovning gifter de sig den 15 april 1941 och drygt ett år senare föder Mary deras första barn, en pojke. De döper honom till James Paul McCartney.

(b)

I natt är det stilla. Inga sirener hörs. Det kommer de däremot att göra imorgon, när Gin och Mary tänker stanna hemma. Så Jim och Mary har aldrig det öppenhjärtiga samtal som för dem så nära varandra och fortsätter därför att gå skilda vägar. James Paul McCartney föds aldrig.

4

Vi hade blivit tillsagda att samlas utanför Liverpool vid Speke Hall, av National Trust beskriven som ”en sällsynt Tudorherrgård i en mycket speciell miljö vid floden Mersey”. Gården har enligt guideboken ”upplevt mer än 400 år av turbulent historia”.

Jag var där tidigt, så jag gick omkring lite i ”Visitor Complex” – en byggnad, inte ett tillstånd – och tittade på muggar, halsdukar, tvålar och böcker om ätten Tudor. ”Är du något av en bokmal? Ta en titt på vår samling av böcker för såväl vuxna som barn för att hitta din nästa härliga läsoplevelse!”

En stund senare föste en hejig chaufför vid namn Joe in oss i en minibuss, och frågade var vi kom ifrån. Tre var från Spanien, två från Italien, fyra från Australien, två från Österrike, fyra från England. Några som hade köpt biljetter saknades, så vi väntade tills två unga kvinnor kom springande mot bussen medan de vinkade frenetiskt. Joe startade motorn och började köra iväg. ”Nu skrämmer vi upp dem lite”, sa han. De vinkade ännu mer desperat. ”Och nu ska vi se hur de där tårarna förvandlas till skratt”, sa Joe medan han stannade minibussen och lät dem komma in.

När minibussen lämnade Speke Hall tryckte Joe på en knapp och ”Love Me Do” strömmade ut ur högtalarna. ”Vafan är det här för skit?” ropade en australiensare längst bak.

”Nu vet jag vem som får gå hem”, sa Joe till övriga passage-

rare. ”Så fort han har hoppat av bussen drar vi!” Allt kändes väldigt gemytligt.

Snart var vi på Forthlin Road med den typ av alldagliga hus som de flesta National Trust-medlemmar nog skulle köra förbi snarare än till.

National Trust* köpte 20 Forthlin Road 1995, på förslag av BBC:s dåvarande generaldirektör John Birt,† som var från Liverpool och hade sett att det var till salu. Sju år senare förvärvade National Trust även John Lennons barndomshem Mendips på Menlove Avenue. Yoko Ono hade köpt huset och skänkte det till stiftelsen, något hon kommenterade så här:

---

* National Trust är sedan 1895 en brittisk stiftelse som arbetar för att bevara värdefulla kulturmiljöer och huvudsakligen finansieras av medlemsavgifter, inträdesavgifter och donationer. Ö.a.

† John Birt, generaldirektör för BBC 1992–2000. Sommaren 1962 sommarjobbade den 17-årige Birt som vakt på Cambridge Hall i Southport, där Beatles spelade två kvällar i rad som förband till Joe Brown & The Bruvvers. Efter den första spelningen fick han och en kompis order om att bevaka dörren till Beatles loge för att, som han sa, ”hålla borta ett gäng känslosvallande och tårögda flickor i min egen ålder”. En av dessa visade sig vara den ”vackraste flickan i Formby. Vi såg henne på tåget till skolan varje dag. När det gällde skönhet var hon i en klass för sig och oss lade hon inte ens märke till. Ingen i mitt gäng hade pratat med henne.” Men nu bönade och bad hon om att Birt skulle släppa in henne och en kompis för att få träffa Paul McCartney. ”Min kompis sa: ’Vi släpper in dig för att träffa Paul – mot att vi får hängla lite med dig.’ Hon gick omedelbart med på det och vi drog oss lite avsides. Jag skämdes redan då över att vara delaktig i det här trots hennes uppenbara ointresse och passivitet, men den obehagliga upplevelsen avslutades snart och vi tog henne tillbaka till Beatles loge bara för att upptäcka att de hade hunnit ge sig iväg därifrån. Jag rusade skuldmedveten och lätt panikslagen runt för att försöka hitta Paul, som till min stora lättnad visade sig sitta i baren. Jag hämtade tjejen och tog henne till Paul, som var omsvärmad av beundrare. Han vände sig om, kände igen mig som en av vakterna, insåg att jag var där i något ärende och höjde frågande på ögonbrynen. Jag förklarade att jag var där med någon som var väldigt angelägen om att få möta honom och introducerade Paul för uppenbarelsen vid min sida. Han bugade artigt och medan jag generat avlägsnade mig därifrån såg jag hur de började prata med varandra.”

”När jag hörde att Mendips var till salu blev jag orolig för att det skulle komma i fel händer och exploateras kommersiellt. Därför beslöt jag mig för att köpa huset och donera det till National Trust så att det skulle tas om hand på ett fint sätt. Jag är glad och förväntansfull över att National Trust har valt att ta sig an det.”

Men de båda Beatlehusen var inga nytillskott som togs emot väl överallt. Tim Knox, som då var National Trusts chefsintendent*, förklarade sig vara ursinnig över beslutet. Stiftelsens normala kriterier för att ta sig an en byggnad – att den har ett konstnärligt egenvärde – hade enligt honom åsidosatts till förmån för sjaskig populism. ”Det där är pr-trick – inte seriösa förvärv”, sa han och tillade delvis på skämt: ”Nu måste vi ta oss an fyra byggnader, så att inte Ringo känner sig utanför.”

Andra höll med. ”Arkitektoniskt är det varken mer eller mindre intressant än andra kedjehus av naturbetong i vilken medelklassförort som helst”, menade designskribenten Stephen Bayley.† ”Dess speciella värde kommer istället från dess legendsusade kontakt med genialitet.” Problemet för stiftelsens arkitekturhistoriker är att eftersom huset var tömt på föremål finns det inga spår av denna kontakt med geniets tv, köksprylar eller andra föremål som skulle kunna bidra till att förklara inspirationen bakom denna enorma våg av enastående text och musik. Så de beslöt sig för att fejka det.

”National Trust ... är stolta över sin tillgång på expertis. Stiftelsen har anställt några av världens ledande arkitekturhistoriker och de bestämde sig för att införskaffa föremålen som skulle återskapa Lennons barndomshem. Men när akademisk

---

* Numera direktör på Royal Collection.

† Av en händelse samma Stephen Bayley som vid 15 års ålder skrev det brev till John som inspirerade honom att skriva ”I am the Walrus” (se sida 492).

expertis letar efter skräp under en *Magical Mystery Tour* bland Liverpools sjabbigare second hand-butiker, framstår den akademiska expertisen enbart som fånig. Ett värdelöst medicinskåp beundras för sin autenticitet. Linoleumgolvet studeras med samma noggrannhet som en reliefskulptur av Donatello. De kan hitta de konformade benen till tv:n, men inte själva tv:n ... Och om du ger dig ut på fejkandets *long and winding road*, var hamnar du då? Svaret är: i en drömvärld av människors minnen och fantasier.”

National Trust verkar oberörda av sådana synpunkter. ”Tänk att gå in genom baddörren in till köket där John Lennons moster Mimi brukade göra te åt honom”, låter det i den vördnadsfulla introduktionstexten om Mendips. Huset behandlas som om det vore en helig religiös plats, ett mål för pilgrimsfärder. ”Följ med vår fascinerande guide på en minnesresa ... Johns pojkrum är en stämningsfull plats där man kan samla sina tankar och intryck av denna fenomenala personlighet ...”

Pilgrimer till Mendips möts av regler och förordningar som överträffar dem i Sixtinska kapellet. ”All fotografering inne i Mendips eller ljudinspelning under visningen är strängt förbjuden. Du kommer att ombes lämna handväska, kamera och inspelningsutrustning vid ingången till huset.”

Det borde inte dröja länge innan någon av de trogna upplever ett mirakel på Mendips – en blind man kan se, en rörelsehindrad man reser sig upp och går, en liten flicka ser Johns mamma Julia i en syn – vilket lockar ännu fler pilgrimer till Menlove Avenue, där de i god ordning bildar kö för att kunna se den exakta platsen där Julias liv tog slut.

Medan vår minibuss tömdes på passagerare välldede betydligt fler ut ur en *Magical Mystery Tour*-buss och bakom dem steg fyra tyskar ut ur en svart taxi. Vid ingången till 20 Forthlin Road myllrade det av besökare från hela världen. De hade Beatleströjor på sig och tog selfies. Metallskylten utanför

meddelar att man har kommit till ”Familjen McCartneys stolta familjehem – Jim, Mary, Paul och Mike. Tillgängligt via National Trust”.

Jag började ta mig mot den främre delen av kön. Jag hade bokat plats i förväg och betalat 3 1 pund (inklusive guideböcker) för en officiell visning av båda Beatlehusen, och började bli orolig för att besökare som inte hade biljett till de officiella guidningarna skulle tränga sig före och ta min plats vid visningen av Pauls hus. Som tur var stod vår chaufför Joe vid sidan och spanade in de utvalda. Vår lilla grupp marscherade med nöjd uppsyn in på framsidan av 20 Forthlin Road, varpå vi med viss glädje kunde konstatera att grindarna stängdes för alla andra.

Vår National Trust-guide presenterade sig som Sylvia. Hon lotsar runt 12 000 personer om året i Pauls barndomshem, 20 åt gången. Ute i trädgården hälsade hon oss välkomna till 20 Forthlin Road. Här, sa hon, bodde Paul i åtta år: ”Musikaliskt mycket viktiga år. George Harrison var tidigt här och hälsade på. George brukade ta med sig sin gitarr.”

En susning gick genom gruppen. Stephen Bayleys löfte om legendomsusad kontakt verkade ta form. ”Och sedan när John Lennon började komma till huset brukade han ta en genväg över golfbanan för att komma hit på sin cykel, vilket tog mindre än tio minuter över golfbanan. Och i rummet bakom er där” – hon gestikulerade – ”det var där John and Paul satte sig ner och började skriva låtar ihop. När Paul flyttade härifrån i slutet av 1963 hade Beatles redan hits på listorna och uppträdde på tv. Men Paul kom tillbaka hit och hade fortfarande sitt sovrum där uppe ända fram till slutet av 1963. Han var den siste beatlen som flyttade till London. Så när familjen McCartney kom – *Ursäkta, spelar du in?*”

Jag frös till. Jag hade spelat in Sylvia i smyg på mobilen, men det visade sig att hon talade till en av australiensarna som stod närmare henne. Han försäkrade henne att nej, han spelade inte

in. ”Inte?” svarade hon misstänksamt. ”Jag beklagar, men jag gillar det helt enkelt inte”, muttrade hon innan hon försökte plocka upp tråden igen. ”Hmm. När. Hmm. Familjen McCartney. Hmm. Så. Hmm. När familjen McCartney flyttade hit var detta ett *council house*, vilket innebar att de inte ägde sitt hus, det var ett led i ett socialt bostadsprogram och alla som bodde här hyrde sitt hus.”

Utan att Sylvia visste om det fortsatte jag att spela in medan jag höll mobilen så nonchalant som möjligt för att inte dra till mig hennes uppmärksamhet. Men jag kände mig alltmer på min vakt, ungefär som om jag gick och snattade varor med butikskontrollanten inom synhåll.

”Ni kan se vad som hänt efterhand. Folk har köpt husen och bytt ut dörrar och fönster. När National Trust köpte det här huset för 22 år sedan var det nya fönster på framsidan, men stiftelsen såg att huset mittemot hade kvar de gamla så de gjorde ett byte och kunde sätta tillbaka de gamla fönstren igen. Så nu ser det ut precis som när Paul och hans familj bodde här.”

Vi betraktade pliktskyldigast framsidans fönster och förundrades över att de nu såg ut exakt som de skulle ha gjort innan de såg annorlunda ut. Jag fortsatte att spela in Sylvia och började bli alltmer bekymrad över att hon skulle upptäcka mig.

”Okej, om någon vill ha en bild på framsidan av huset så kan ni bara ge mig er mobil eller kamera. Flytta ner till slutet av fönstret och träng ihop er lite för mig.” Grupper av besökare stod leende framför Pauls gamla ytterdörr, eller vad som skulle ha varit Pauls gamla ytterdörr om det hade varit Pauls gamla ytterdörr, vilket det inte var. ”Är alla med? Är vi klara?”

Sylvia påminde oss om att vi inte fick ta några bilder inne i huset eller i trädgården på baksidan. ”Det finns ett särskilt skäl till det. Inne i huset finns nämligen många bilder av Mike McCartney, Pauls yngre bror, och han har bildrättigheterna till dem. Det är underbart att kunna ha dem här. Och ni kommer

att uppskatta dem. Men om folk skulle ta en massa bilder av dem skulle han ta bort dem härifrån.”

Vi gick ut i trädgården på baksidan. Texten från National Trust rekommenderade ”fem saker att hålla utkik efter på 20 Forthlin Road”. En av dem var ”Stuprännan på baksidan”, vilken beskrevs så här: ”Efter Pauls mammas död insisterade hans pappa på att de två pojkarna alltid skulle vara hemma till kvällsmaten, i annat fall blev de utelåsta. När detta ofrånkomligen hände brukade Paul och Mike springa runt till husets baksida, klättra uppför stuprännan och in genom badrumsfönstret som de alltid lät vara på glänt för sådana eventualiteter.” Sylvia upprepade denna anekdot nästan ordagrant medan vi alla fäste blickarna på stuprännan – eller rättare sagt, en kopia av originalstuprännan.

”Så – då kan ni kan ge mig era väskor och kameror och stänga av era mobiler och lämna in dem också, för vi vill inte se några mobiler i era fickor.”

Med det ledsagade hon oss in i huset. Alla ställde sig på rad för att överlämna sina mobiler och kameror, ungefär som om man passerade gränsen till ett ovanligt uppjagat land. Hon låste därefter in allt i ett skåp under trappan. Jag behöll trotsigt min mobil i fickan och ångrade det genast. Resten av visningen var jag skräckslagen över att någon skulle ringa mig så att jag blev avslöjad och utskämd.

Vi trängde in oss allihop i vardagsrummet, dekorerat med tre olika sorters tapeter – ”familjen McCartney köpte de sista bitarna av en tapetrulle, slumpbitarna, som var lite billigare” – varav ingen var den ursprungliga. Den bruna fåtöljen, den klossiga tv:n från 50-talet, hörnskapet och mattorna var inte heller original. ”Det här är rummet som familjen McCartney kallade den ’främre salongen’. National Trust har återskapat den med hjälp av fotografier och familjeminnen”, sa Sylvia. ”Paul äger fortfarande sin pappas hus och det är där han bor när han

kommer till Liverpool. Där finns också familjen McCartneys originalpiano. Jim brukade spela 'The Entertainer'. Känner ni till den låten – av Scott Joplin? Om ni tänker på Scott Joplin och sedan 'When I'm Sixty-Four', är det lätt att höra influenserna ... Pappa Jim var en duktig självlärd musiker. Paul följde i hans fotspår. Efter några lektioner sa han: 'Jag gör som pappa istället. Jag lär mig själv.' ... Han komponerade 'World Without Love' här och början på det som skulle bli 'Michelle' skrevs också här. Och 'Love Me Do' – de satt här när de skrev den ... Paul satt här och skrev 'I'll Follow the Sun'." Hon pekade på ett foto av John och Paul på väggen. "Låten de håller på att göra klar på den här bilden är 'I Saw Her Standing There' ... en annan låt de skrev här var 'Please Please Me'."

Då och då försökte Sylvia göra berättelsen lite mer personlig genom att börja meningarna med "Paul berättade för mig" – som i: "Paul berättade för mig att 'vi hade några sorgliga år, men för det mesta var vi verkligen lyckliga.'" Eller: "Det här var deras matrum. Paul berättade för mig att 'vi åt aldrig här sedan mamma dog'." Hon lade till: "Paul berättade för mig att 'många tror att 'Let it Be' handlar om jungfru Maria, men den var om min mamma, som alltid brukade säga 'Let it be'." Jag hade läst dessa historier oräkneliga gånger genom åren,* men det gjorde Sylvia uppenbart nöjd att kunna säga att hon hade

---

* 2018 var Paul McCartney med i programledaren James Cordens inslag Carpool Karaoke (mer än 60 miljoner visningar, nära 90 000 kommentarer på Youtube). Paul sa där: "Jag hade en dröm på 60-talet att min mamma, som hade dött, kom till mig i drömmen och sa: 'Det kommer att ordna sig, bara låt det vara.' Och det kändes så bra, som om allt skulle bli bra ... Så jag skrev den låten. Det var typiskt för hennes positiva inställning."

I tidningen The New Yorker i februari 2020, berättade James Corden att Paul ursprungligen hade varit mycket tveksam till att återvända till sitt familjehem inför sin medverkan i tv-programmet Carpool Karaoke, där Corden skulle köra omkring honom i Liverpool. "Han sa: 'Jag har inte varit där sedan jag flyttade när jag var 20. Det känns bara konstigt.'"

hört dem direkt från Paul. Och kanske skulle det framöver kännas bra för oss också att kunna säga att vi hade hört dem från någon som hade hört dem från Paul.

Vi trängde ihop oss i köket. ”Klinkergolvet har inte ändrats. Alla i Beatles stod på det här golvet – Ringo visserligen bara två gånger, eftersom han kom in lite senare i bandet.” Vi kysade ner på de heliga klinkerplattorna under våra fötter. ”Den ursprungliga vita diskhon hade flyttats ut i trädgården och blivit växtplanering, men National Trust har satt tillbaka den på sin rätta plats.” Vi spände blickarna i diskhon och målade upp bilder av en ung Paul som stod där och jobbade hårt med disken.

Bara klinkergolvet och diskhon återstår av originalkökets inredning, men National Trusts experter har hittat en massa tänkbara ersättningsprylar: ett paket Lux tvåflingor, Storkmargarinet, tekannen, kakburken, radion, torkställningen. Fotografier av alla dessa saker – heminredningens motsvarighet till tributband – kan köpas på National Trusts hemsida: bilder av skivspelare från 1950-talet, dammsugare, brödburk, klädnypor, stekpannor, gryta, brödkavel. Och allt har blivit lika omsorgsfullt katalogiserat som Toverns inventarier. En bild på en träsked (daterad 1960–1962, 260 mm; material: trä) beskrivs som ”Historiska nyttoföremål/Mat- och dryckberedning. Sammanfattning: träsked, förvarad i plastbunke i köksskåp”.

Alternativt kan du köpa en bild av en tesil eller en dörrmatta, eller en stekpanna eller en klädhängare eller ”emaljerad spann med svart kant och trähandtag, ålder okänd”.

Samlingens stolthet är utan tvekan ”Papperskorg: metall, daterad 1940-60. Sammanfattning: papperskorg av metall med separat lock (plus separat reservlock i kolkällaren)”. Tänk själv om du var en sliten gammal papperskorg av metall, och plötsligt hamnar som prioriterat utställningsföremål i ett National

Trust-hem, med 12 000 besökare som varje år beundrar dig för att du liknar den papperskorg som familjen McCartney brukade slänga sitt skräp i.

Medan vi fortfarande trängdes på nedre våningen blev jag så rädd för att telefonen skulle ringa att jag stängde av den i smyg och istället började anteckna. ”Linoleumgolvet är verkligen rätt”, sa Sylvia. ”Vi lyckades spåra upp ett likadant. Och skåpet där jag låste in alla väskor, där brukade Paul hänga upp sin jacka och ibland även sina skinnbyxor. *Ursäkta mig, du antecknar – varför gör du det?*” Plötsligt insåg jag att Sylvia talade till mig. ”Vad ska du med det till?”

”Det är för mig själv”, sa jag.

”Jag kollar bara att du inte är journalist”.

”Det är jag. Jag skriver en bok.”

”Jaha, men jag gillar inte att du för anteckningar.”

”Varför inte?”

”Därför att mycket av det jag säger har Mike berättat och det är privat information.”

”Men du sa ju att du berättar det för 12 000 personer om året, så det kan ju inte var så privat.”

”Jag är ledsen, men det gör mig obekvämt. Vad sa du att du hette?”

Och där stod vi och argumenterande fram och tillbaka i familjen McCartneys främre salong en väldigt varm augustidag. Vi kom till slut överens om att jag inte skulle skriva något som Sylvia betraktade som strikt privat, men hon fortsatte att kasta misstänksamma blickar åt mitt håll. Jag kände att de andra besökarna började dra sig undan lite, ungefär som om jag precis hade råkat släppa mig.

Efter ett tag fick vi gå upp till andra våningen. Sylvia ledde oss in till Pauls sovrum. På hans säng låg en akustisk gitarr, strängad för en vänsterhänt. Att det inte var den riktiga gitarren kom knappast som en överraskning. Några skivor låg också på

sängen, liksom ett anteckningsblock och ett nummer av New Musical Express. ”Vi har samlat på oss alla möjliga saker som han hade här i rummet. Fågelböckerna, till exempel – Paul var tidigt en entusiastisk fågelskådare.”

”Det här är strikt privat”, tillade hon och spände en vass blick i mig. ”Paul berättade för mig att han alltid gillade att titta ut över de här fälten. De tillhörde en polis-skola och han tyckte om att se polishästarna på fälten där borta.”

Det var först senare, när jag bläddrade igenom National Trusts guidebok till 20 Forthlin Road, som jag stötte på det här avsnittet i Pauls egen inledning: ”Huset ligger intill en polis-skola, och vi brukade sitta på taket till vårt trädgårdsförråd och kolla den årliga polisuppvisningen utan att behöva betala.”